

Sygn. akt II AKa 283/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA # Jan Krośnicki

Sędziowie SA # Krzysztof Karpiński

 # Hanna Wnękowska (spr)

Protokolant # st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego I. J.

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2012r.

sprawy:

1. K. M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt.2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2. R. W. oskarżonego o przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 289 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 238 k.k. i z art. 233 § 1 k.k.;

3. A. N. oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4. T. P. oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 6 lutego 2012 r.

sygn. XVIII K 75/10

I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że

- z podstawy prawnej skazania oskarżonego K. M.

eliminuje art. 158 § 2 k.k.;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności

wymierzonej oskarżonemu T. P. zalicza

okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 kwietnia 2010

roku do dnia 3 grudnia 2010 roku;

II. w pozostałej zaskarżonej części tenże wyrok w stosunku do oskarżonych K. M., R. A. P. N. i T. P. utrzymuje w mocy;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za drugą instancję od K. M. 180 zł, od R. W., A. N. i T. P. - po 300 zł oraz od wszystkich oskarżonych pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. S., obrońcy oskarżonego K. M. oraz adw. L. B., obrońcy oskarżonego T. P. # kancelarie adwokackie w W., kwoty po 738 zł (w tym 23 % VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Oskarżony **K. M.** został oskarżony o to, że:

(XVIII czyn aktu oskarżenia) w okresie od 1 do 7 sierpnia 2005 r. w W., wykorzystując uzależnienie innych ustalonych osób od siebie, polecił tym osobom pobicie I. J. skutkiem czego sprawcy w dniu 8 sierpnia 2005 r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu pobili I. J. w ten sposób, że zadali pokrzywdzonemu nożem 7 ran kłutych: w klatkę piersiową w linii pachwowej o długości 2 cm i w linii pachwowej tylnej o długości 4 cm; w jamę brzuszną w okolicy śródbrzusza prawego o długości 3 cm, w lewe udo, w okolice lewego stawu kolanowego i 2 rany w okolice podudzia lewego, powodując ciężki uszczerbek na zdrowiu I. J., realnie zagrażający życiu pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. W. został oskarżony o to, że:

(XLIII czyn aktu oskarżenia) w dniu 23/24 lipca 2005 roku w okolicach W. działając wraz z innymi ustalonymi osobami udzielił im pomocy w dokonaniu zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki (...) nr rej. (...) wartości około 90000 zł stanowiącego własność (...) SA we W. wraz z przyczepą nr rej. (...) o wartości 1500 zł stanowiącej własność B. N., który to pojazd został następnie przez nich porzucony w miejscowości C. gm. G. z otwartymi drzwiami, co naraziło właściciela na niebezpieczeństwo utraty lub uszkodzenia pojazdu bądź też jego części,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 289 § 2 k.k.

III. (XLIV czyn aktu oskarżenia) w dniu 23/24 lipca 2005 roku w okolicach W. działając wraz z innymi ustalonymi osobami dokonał zaboru odzieży w postaci dresów w ilości 7080 sztuk o wartości nie mniejszej niż 8850 zł, stanowiących własność L. N. T. L.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

(XLV czyn aktu oskarżenia) w dniu 24 listopada 2005 roku w Ż. w toku prowadzonego następnie w Prokuraturze Rejonowej w R. M. postępowania przygotowawczego o sygn. Ds. 1230/05 złożył zawiadomienie o dokonanych na sobie rozboju z użyciem broni palnej w następstwie którego zabrano w celu przywłaszczenia kierowany przez niego samochód marki (...) nr rej. (...) o wartości około 90000 zł stanowiącego własność (...) SA we W. wraz z przyczepą nr rej. (...) o wartości 1500 zł stanowiącej własność B. N. i przewożonym przezeń ładunkiem w postaci dresów w ilości 7080 sztuk o wartości nie mniejszej niż 8850 zł, stanowiących własność L. N. T. L., wiedząc, że przestępstwa nie popełniono,

tj. o czyn z art. 238 k.k.

(XLVI czyn aktu oskarżenia) w dniu 2 września 2005 roku w S. składając zeznania mające służyć za dowód w toku postępowania przygotowawczego o sygn. Ds. 1230/05 zeznał nieprawdę o dokonanych na jego osobie rozboju z użyciem broni palnej w następstwie którego zabrano w celu przywłaszczenia kierowany przez niego samochód marki (...) nr rej. (...) o wartości 90000 zł stanowiącego własność (...) SA we W. wraz z przyczepą nr rej. (...) o wartości 1500 zł stanowiącej własność B. N. i przewożonym przezeń ładunkiem w postaci dresów w ilości 7080 sztuk o wartości nie mniejszej niż 8850 zł, stanowiących własność L. N. T. L., wiedząc, że przestępstwa nie popełniono.

tj. o czyn z art. 233 kk.

A. N. oskarżony został to, że:

(LXI czyn aktu oskarżenia) w okresie co najmniej od dnia 22 września 2005 roku do co najmniej 29 października 2005 roku w W. oraz na terenie województwa (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. M. ps. (...), mającej na celu popełnianie przestępstw, a w szczególności rozbojów, kradzieży rozbójniczych, obrotu środkami odurzającymi i innych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

VIII. (LXIII czyn aktu oskarżenia) w dniu 29 października 2005 roku w miejscowości Ż. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi mężczyznami używając przemocy polegającej na skrupowaniu kajdankami i taśmą plastikową pięciorga pracowników hurtowni (...): D. L. M., N. N., B. Kim N., M. I. i S. J. (1) zabrał w celu przywłaszczenia towar w postaci butów sportowych i spodni jeansowych oraz pieniędzy o łącznej wartości 20800 zł oraz dokumentów w postaci paszportu (...) i prawa jazdy na nazwisko B. Kim N., prawa jazdy na nazwisko D. L. M. i prawa jazdy na nazwisko M. I., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. P. oskarżony został o to, że:

X. (LXVII czyn aktu oskarżenia) w dniu 5 października 2005 roku w miejscowości S. gm. N. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi mężczyznami używając przemocy, polegającej na przewróceniu na ziemię pracownika ochrony M. K. przytrzymanie go za ręce i nogi, zaklejeniu mu oczu taśmą samoprzylepną oraz skrupowaniu mu taśmą samoprzylepną nóg i rąk włamał się do pomieszczeń magazynowych znajdujących się na ochranianej przez M. K. posesji po czym zabrał w celu przywłaszczenia towar w postaci kurtek i koszul o łącznej wartości 15972 zł na szkodę Sp. z o.o. (...), **tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.**

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w. W. z dnia 6 lutego 2012 roku sygn. XVIIIK 75/10 oskarżony K. M. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn został skazany na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. a na podstawie art. art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w wz. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt. 3 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 60 § 5 k.k. warunkowo zawieszono tytułem próby na okres lat sześciu; na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego 50 000 zł nawiązki na rzecz pokrzywdzonego I. J..

Tymże wyrokiem oskarżony R. W. został uznany

w ramach czynów zarzucanych mu w punktach XLIII i XLIV aktu oskarżenia, że w nocy z 23 na 24 lipca 2005 roku w okolicach W. udzielił innym ustalonym osobom pomocy w dokonaniu zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu I. nr rej. (...) o wartości około 90 000 złotych stanowiącego własność (...) S.A. we W. wraz z przyczepą nr rej. (...) o wartości 1500 złotych stanowiącej własność B. N. oraz udzielił innym ustalonym osobom pomocy w dokonaniu zaboru odzieży w postaci dresów w ilości 7080 sztuk o wartości nie mniejszej niż 8850 złotych na szkodę L. N. T. L., w ten sposób, że przekazał tym osobom opisany wyżej samochód wraz z opisany wyżej ładunkiem - to jest czynu stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 289 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w

zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy tych przepisów skazano go, zaś na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony R. W. uznany został także za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XLV aktu oskarżenia z tym, że ustalono datę tego przestępstwa na dzień 24 lipca 2005 roku i za to na mocy art. 238 k.k. skazano go i wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony R. W. uznany został także za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XLVI aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 233 k.k. i za to na mocy tego przepisu skazano go i wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu R. W. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawieszono na okres próby 5 (pięciu) lat;

Tymże wyrokiem oskarżony A. N. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie LXI aktu oskarżenia uznany został za winnego tego, że w 2005 roku, daty początkowej nie ustalono, do co najmniej 29 października 2005 roku w W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. M. - to jest czynu stanowiącego przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu skazano go i wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony A. N. uznany został także za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie LXIII aktu oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na mocy tych przepisów skazano go, zaś na mocy art. 280 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu A. N. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej zaliczono oskarżonemu A. N. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 października 2009 roku do dnia 03 grudnia 2010 roku.

Tymże wyrokiem T. P. uznany został za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazano go na karę dwóch lat pozbawienia wolności.

Od wyroku tego apelację wnieśli obrońcy oskarżonych.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. M. zaskarżała wyrok w całości zarzucając:

A. Obrazę przepisów postępowania karnego to jest art. 7 k.p.k. poprzez

a) dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, i oparciu ustaleń faktycznych na zeznaniach i wyjaśnieniach M. R., M. G. oraz A. D., które skutkowały błędem w ustaleniach stanu faktycznego poprzez uznanie, że oskarżony, wykorzystując uzależnienie tych osób, polecił im dokonanie pobicia I. J. z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, podczas gdy prawidłowa i dokonana z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania analiza zebranych w sprawie dowodów nie pozwala na uznanie K. M. za winnego dokonania tego przestępstwa;

b) nieuzasadnione nie przeprowadzenie przed Sądem dowodów, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy poprzez zaniechanie przesłuchania na rozprawie M. R., M. G.

- 5 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie istniejących w sprawie istotnych wątpliwości, które winny przemawiać na korzyść oskarżonego

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. W. zaskarżała wyrok w całości zarzucając

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia to jest art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na:

zaniechaniu obowiązku zbadania oraz uwzględnienia okoliczności przemawiających również na korzyść oskarżonego, poprzez uwzględnienie nie wyjaśnionych okoliczności wyłącznie na niekorzyść R. W., wyrażające się bezpodstawnym oddaleniem postanowieniami wydanymi w toku rozprawy w dniu 21 września 2011 r. wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadków policjantów z Komendy Policji w Ż. i pracowników stacji paliw w Hucie (...) będących konieczną oczywistością dowodową mogącą potwierdzić prawdziwość wyjaśnień oskarżonego, a mimo tego bezpodstawnie jej zaniechano;

rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść R. W. wyrażające się uznaniem, że R. W. wspólnie ze świadkiem S. J. (2) zdemolowali lokal S. G., mimo, że świadek (...) zeznał, że nie było z nim R. W., co znajduje potwierdzenie w zeznaniach obecnych z nim w lokalu świadków C. W. i P. T., w sytuacji, gdy S. G. w postępowaniu przygotowawczym zdarzenia takiego nie potwierdził, a przed Sądem nie został przesłuchany bowiem zmarł w 2006r., co o tyle jest istotne, że właśnie wówczas R. W. w ramach kompensaty szkód miał się zobowiązać do „wystawienia” towaru, która to okoliczność implikuje dalsze snute przez oskarżyciela zdarzenia, bowiem miała być motywem przestępczych, objętych zarzutem zachowań oskarżonego;

bezkrytycznym, dowolnym, dokonany z rażącym naruszeniem zasad swobodnej oceny dowodów, bo opartym na podstawie nie wszystkich dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego daniu wiary relacjom K. M., M. G., A. C. (1), H. B., A. B., T. K., którzy obciążyli R. W. współdziałaniem i to mimo sprzeczności w relacjach tych osób co do istotnych okoliczności, a którą to wiarygodność ma potwierdzić rzekomo obiektywną okoliczność w postaci braku interesu by pomóc R. W., w sytuacji, gdy udowodnienie im rozboju, nawet w wersji podstawowej, skutkowałoby kwalifikacją z art. 280 § 1 k.k., a więc krańcowo surowszą od tych z których zostali skazani, które to błędy proceduralne spowodowałyby uznanie sprawstwa i winy R. W. i w konsekwencji niesłuszne skazanie za przypisane mu czyny;

- powierzchownym, ogólnikowym uzasadnieniu orzeczenia, bo z pominięciem chociażby okoliczności co do czasu, miejsca i przebiegu przypisanych oskarżonemu czynów.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku wyrażający się w uznaniu przez Sąd Okręgowy w. W., że zebrane w tej sprawie dowody pozwalają na przypisanie oskarżonemu przestępstw za które został skazany - podczas gdy swobodna, prawidłowa, kompleksowa oraz obiektywna i wnikliwa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wyklucza uznanie winy oskarżonego, a co najmniej stwarza co do tego faktu nie dające się usunąć wątpliwości które zgodnie z treścią art.5 § 2 k.p.k. winny skutkować uniewinnieniem R. W..

W oparciu o treść art.437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. W. od przypisanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w. W. w części dotyczącej R. W. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego A. N. zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

Jeśli chodzi o czyn z pkt VI zaskarżonego orzeczenia (czyn LXI aktu oskarżenia), na zasadzie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 k.p.k. - rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., 5 § 1 k.p.k., 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na wadliwej ocenie dowodów, dokonanej w opozycji do zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało nietrafnym uznaniem, iż w przyjętym przez Sąd okresie A. N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto oparciu tych błędnych ustaleń tylko

na części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a konkretnie jedynym dowodzie w postaci wyjaśnień K. M., z całkowitym pominięciem dowodów świadczących o braku winy oskarżonego bądź przynajmniej wątpliwości w tym zakresie, w tym między innymi wyjaśnień i zeznań A. C. (1), H. B., A. B., R. P., T. K., którzy mimo takiej samej roli procesowej jak K. M. wykluczyli udział w grupie oskarżonego;

Jeśli chodzi o czyn z pkt VIII zaskarżonego orzeczenia (LXIII aktu oskarżenia), na zasadzie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 k.p.k. - rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., 5 § 1 k.p.k., 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na wadliwej ocenie dowodów, dokonanej w opozycji do zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia rozboju w Ż., mimo że dowody w tym zakresie, na które powołał się Sąd w uzasadnieniu wyroku, w żadnym razie nie pozwalają na przyjęcie, iż swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego z art. 280 § 1 k.k., a nadto udział oskarżonego, nawet w zakresie innej roli niż ta wynikająca z opisu czynu, w tym przestępstwie wykluczyli A. C. (1), H. B., T. K., R. K. i D. B., którzy wedle aktu oskarżenia mieli brać udział w tym napadzie.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Apelacja obrońcy T. P. zaskarżała wyrok w całości zarzucając:

Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny dowodów w ramach której Sąd zastosował nierówne kryteria oceny dowodów świadczących na niekorzyść T. P. w porównaniu do tych świadczących na jego korzyść oraz na daniu wiary jedynie dowodom świadczącym na niekorzyść wraz z pominięciem dowodów świadczących na korzyść,

2. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na nie wskazaniu przez Sąd Okręgowy w wyroku konkretnego zachowania T. P. oraz nie wskazaniu dlaczego Sąd nie uznał dowodów przeciwnych, a także pominięciu w uzasadnianiu dowodów świadczących na korzyść T. P.,

3. art. 5 § 1 k.p.k. polegająca na wydaniu wyroku skazującego, pomimo iż wina oskarżonego nie została udowodniona.

Obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 63 § 1 k.k. polegającą na niezaliczeniu na poczet orzeczonej wobec T. P. kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, tj. zatrzymania w dniu 04 listopada 2009 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 04 listopada 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., podczas gdy przepis ten przewiduje obowiązek dokonania tego rodzaju rozstrzygnięcia.

Obrońca wniósł o:

zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie T. P. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie LXVII aktu oskarżenia,

ewentualnie # w przypadku nie przychylenia się przez Sąd Apelacyjny do wniosku o uniewinnienie T. P., uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,

ewentualnie # w przypadku nie przychylenia się przez Sąd Apelacyjny do powyższych wniosków, zmianę wyroku i zaliczenie na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności T. P., tj. zatrzymania w dniu 04 listopada 2009 r. oraz tymczasowego aresztowania od dnia 04 listopada 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.

obrońca wniósł również o zasądzenie kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy należycie ocenił ujawniony materiał dowodowy i prawidłowo dokonał ustaleń o winie oskarżonych, a uzasadnienie wyroku, choć # jak podnoszą obrońcy oskarżonych - nie zawiera szczegółowej analizy wszystkich dowodów, pozwala na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonego K. M..

Apelacja jest oczywiście niezasadna albowiem abstrahuje od wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do popełnienia przedmiotowego czynu ujawniając wszystkie istotne okoliczności tego czynu # co spowodowało zastosowanie wobec oskarżonego obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k.

Wbrew stanowisku skarżącego, podstawy ustaleń o winie oskarżonego nie stanowiły tylko relacje M. R., M. G. i A. D., ale przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego K. M. a relacje wymienionych w apelacji świadków stanowiły ich potwierdzenie.

Podkreślenia wymaga, że skarżący ani w zarzutach ani w wywodach apelacji nie odniósł się do wyjaśnień K. M. (ani słowem o nich nie wspomniął) i nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość wiarygodność tych wyjaśnień.

Nie przedstawił też żadnych argumentów, które podważyłyby wiarygodność relacji M. R., M. G. i A. D..

W tej sytuacji, przy uwzględnieniu argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny doszedłszy do przekonania , że konsekwentne wyjaśnienia K. M. wraz z wyjaśnieniami i zeznaniami wymienionych wyżej bezpośrednich sprawców przedmiotowego pobicia stanowią wiarygodną i wystarczającą przesłankę ustaleń o winie oskarżonego # uznał kwestionowanie tych ustaleń za oczywiście niezasadne.

Odnosząc się do zarzutu nieprzeprowadzenia na rozprawie dowodu z zeznań M. R. i M. G. , przypomnieć należy, że ich miejsce pobytu nie było znane, a zatem istniały podstawy do odczytania ich wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym # tym bardziej, że są one zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego i świadka A. D., który także na rozprawie przyznał ,iż inicjatorem pobicia I. J. był oskarżony.

Zważywszy, że ujawniony materiał dowodowy nie tylko nie dostarczył żadnych wątpliwości co do winy oskarżonego, ale jednoznacznie te winę wykazuje # zarzut obrazy art. 5 k.p.k. nie znajduje uzasadnienia.

Sąd z urzędu poprawił nieprawidłowo przyjętą przez Sąd Okręgowy kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu K. M..

Przede wszystkim wskazać należy, że przepis art. 158 § 2 k.k. nie może pozostawać w zbiegu z przepisem art. 156 § 1 k.k. a to z uwagi na stronę podmiotową przestępstw penalizowanych tymi przepisami. Ciężki uszczerbek na zdrowiu należący do znamion przedmiotowych przestępstwa z art. 158 § 2 k.k. objęty jest nieumyślnością , natomiast spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu o którym mowa w art. 156 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym. Skoro więc strony podmiotowe przestępstw penalizowanych omawianymi przepisami wykluczają się nawzajem, jeden czyn nie może jednocześnie być przestępstwem z art. 158 § 2 k.k. i z art. 156 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny wyeliminował z podstawy skazania oskarżonego K. M. przepis art. 158 § 2 k.k. , albowiem oskarżony polecając bezpośrednim sprawcom pobicie pokrzywdzonego poprzez zadawanie mu ciosów nożami od pasa w dół godził się na spowodowanie przez nich ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Podkreślić w tym miejscu należy, że dla przyjęcia umyślności sprawcy kierowniczego nie mają znaczenia ustalenia w zakresie strony podmiotowej przestępstwa popełnionego przez bezpośredniego sprawcę.

Tak zmieniona przez Sąd Apelacyjny kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu w pełni wyraża zawartość kryminalną tego czynu. Oskarżony wykorzystując uzależnienie innych osób polecił im (art. 18 § 1 k.k.) pobicie przy

użyciu noży I. J. (art. 159 k.k.) , w wyniku czego pokrzywdzony doznał uszczerbku na zdrowiu realnie zagrażającego jego życiu , który to skutek oskarżony przewidywał i godził się z nim (art. 156 § 1 pkt.2 k.k.).

Wymierzona oskarżonemu kara , z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia, której wykonanie warunkowo zawieszono, w żadnym razie nie może zostać uznana za rażąco łagodną, jeśli się zważy na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się przede wszystkim w okolicznościach i motywach przedmiotowego czynu.

Dyrektywom wymiaru kary odpowiada także wysokość orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego nawiązki.

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonego R. W.

Wbrew zarzutom apelacji , Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął za podstawę ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności popełnienia czynu opisanego w pkt. XLIII i XLIV aktu oskarżenia, wyjaśnienia i zeznania K. M., M. G., A. C. (1), H. B., A. B. i T. K., zasadnie uznając ich relacje za wiarygodne. Podkreślenia wymaga, że są one konsekwentne i - co do istotnych okoliczności - zgodne, a sprzeczności podnoszone w apelacji nie mogą poddać w wątpliwość ich wiarygodności.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że z relacji wszystkich wymienionych wyżej osób wynika, że zdecydowana większość sprawców nie uczestniczyła bezpośrednio w przejęciu samochodu I. oczekując w pobliżu na sygnał ,że samochód został przejęty. Z relacji tych wynika także, że po samochód I. pojechali sprawcy należący do grupy z Ł. .W tym zakresie ich relacje są zgodne i konsekwentne.

Spośród osób uczestniczących w przedmiotowym zdarzeniu do grupy z Ł. należeli: A. B., T. M. , E. S. i S. G..

Podnoszone w apelacji sprzeczności między wyjaśnieniami A. B. i T. K. dotyczą jedynie okoliczności, który ze sprawców (z grupy z Ł.) podszedł do kierowcy samochodu I. (z przywołanej w apelacji relacji A. B. wynika ,że po samochód I. pojechał on wraz T. M. i E. S. oraz, że do samochodu podszedł z E. S. zaś T. K. stwierdził, że do samochodu podszedł S. G. z jednym z chłopaków z Ł.).

Zważywszy, że wszyscy oni należeli do tzw. grupy z Ł., uznać należy, że przedmiotowe, podnoszone w wywodach apelacji różnice mają charakter drugorzędny, są uzasadnione wielością osób uczestniczących w omawianym zajściu a także wielością przestępstw popełnionych i opisywanych przez świadków.

Ta uwaga dotyczy także pozostałych sprzeczności eksponowanych w apelacji, przy czym jeśli chodzi o okoliczność czy R. W. został uderzony czy też sam się uderzył dodać należy, że A. C. (1) , który na k. 3135 wyjaśnił ,że kierowca ponoć został lekko uderzony, nie był obecny przy przejmowaniu samochodu I., zatem nie może mieć kategorycznej wiedzy w tej kwestii, co zresztą jednoznacznie zaakcentował (ponoć został uderzony). Natomiast powołane w apelacji zeznania A. B., że kierowca sam się uderzył zgodne są z zeznaniami H. B. z których wynika, iż T. M., po rozładowaniu towaru, mówił do wszystkich, którzy byli wówczas obecni ,iż kierowca I. sam się uderzył żeby mieć jakiś ślad.

Należy zauważyć, że tego rodzaju sprzeczności z pewnością nie występowałyby gdyby sprawcy uzgodnili # jak sugeruje skarżący - przedstawianą wersję zdarzeń. Niewątpliwie ustalono by wówczas jednoznacznie kto przejął samochód I., co stało się z kierowcą itp.

Należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że wszystkie wymienione wyżej osoby niezgodnie z prawdą przedstawiają przebieg przedmiotowego zdarzenia. Sąd Okręgowy stanowisko to logicznie i przekonująco uzasadnił a skarżący kwestionując je, nie przedstawił argumentów, które mogłyby poddać w wątpliwość jego trafność.

Nieuprawnione jest zawarte w wywodach apelacji twierdzenie ,że zeznania S. J. (2) obalają tezę by R. W. miał jakikolwiek interes w wystawieniu samochodu I. (str. 8 apelacji).

Przypomnieć należy, że Sąd Okręgowy ustalił, iż powodem dla którego R. W. zdecydował się „wystawić” samochód I. było zajście w barze należącym do S. G. , w którym uczestniczył R. W. i w wyniku, którego wyposażenie baru zostało częściowo zniszczone. Jak wynika z wyjaśnień K. M., R. W. # w odpowiedzi na żądanie zwrotu kosztów # oświadczył, że nie ma pieniędzy, ale pracuje u chińczyków i zrekompensuje straty wystawiając towar, który wozi. Był zdesperowany i przestraszony gdyż jego towarzysz został zraniony nożem przez H. B. przybyłego wraz z K. M. i M. G., na pomoc S. G..

Wbrew wywodom apelacji, zeznania S. J. (2) nie podważają powyższych ustaleń albowiem zasadnie zostały przez Sąd Okręgowy uznane za niewiarygodne w części dotyczącej udziału R. W..

Zeznania S. J. (2), dotyczące towarzyszących mu wówczas osób pozostają bowiem w sprzeczności zeznaniami P. T., (według relacji (...) był z nim wówczas w barze), który stwierdził, że był w tym barze, pił piwo z kolegą ale (...) wtedy nie było. Mogło tak być, że (...) mógł doznać obrażeń ale mnie przy tym nie było. (...) mówił, że został tam pobity...nie mówił kto brał udział w tym zdarzeniu.. on sam chyba tego nie wiedział bo był pijany (k10115).

Zeznania C. W. , drugiego, wg (...) towarzyszącego mu wówczas mężczyzny, nie mogą stanowić wiarygodnej podstawy ustaleń w tym zakresie jeśli się zważy, że świadek ten # z uwagi na stan nietrzeźwości w jakim się wówczas znajdował # niewiele pamiętał. Zeznał on, że coś mi się przypomina, że (...) został ranny w jakiejś bójce , ale wtedy byłem bardzo pijany.....Ja praktycznie od razu uciekłem na początku. Przy tamtym zdarzeniu nie był obecny R. , którego nazwiska nie znam (pokazał na W.). Brał w nim udział pan P. , którego nazwiska nie znam. Z zeznań tych jednoznacznie wynika , że świadek - z uwagi na stan nietrzeźwości i oddalenie się z miejsca zdarzenia - nie może mieć stanowczej wiedzy w przedmiocie osób uczestniczących w tym zdarzeniu.

Nietrafny jest także zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt.3 k.p.k. Sąd Okręgowy zasadnie oddalił wnioski dowodowe o których mowa w zarzucie apelacji, a postanowienie w tym przedmiocie należy uzasadnić (k. 1014, 1015).

Zarzut obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. ocenić należy jako nieprawidłowy gdyż realia dowodowe sprawy nie upoważniały do jego postawienia. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można bowiem mówić wówczas, gdy Sąd, w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uzna, że wątpliwości nie istnieją a ujawnione dowody stanowią wystarczającą przesłankę ustaleń o winie oskarżonego # a taka właśnie sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał apelację obrońcy oskarżonego R. W. za niezasadną.

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego T. P.

Zarzuty apelacji kwestionujące poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia o winie oskarżonego są niezasadne.

Na wstępie należy przypomnieć, że osoby biorące udział w przedmiotowym napadzie podzielone były na dwie grupy : pierwsza miała za zadanie obezwładnienie pracownika ochrony, druga (tzw. ładowacze) miała za zadanie załadowanie towaru na samochód a następnie wyładowanie go w miejscu przeznaczenia. Jak wynika z wyjaśnień K. M. i A. C. (1), T. P. należał do pierwszej grupy, w skład której wchodził także K. M., A. C. (1) i D. S..

W tej sytuacji nierozpoznanie go przez sprawców wymienionych w apelacji a należących do drugiej grupy (tzw. ładowaczy) jest całkowicie uzasadnione, zwłaszcza, że przedmiotowy napad był jedynym , w którym brał udział T. P. oraz, że - jak wyjaśnili K. M. i A. T. P. nie udał się ze sprawcami na miejsce wyładunku towaru.

Wskazać w tym miejscu należy na zacytowany w apelacji na str. 3 fragment zeznań D. D. (2), z którego jednoznacznie wynika, że byłby w stanie rozpoznać jako biorące udział w napadzie tylko te osoby, które były w jego grupie - świadek zeznał bowiem, że gdyby okazano mu osobę, która jako ładowacz brała udział w napadzie, to wówczas rozpoznałby ją.

Spośród sprawców należących do grupy obezwładniającej, na udział T. P. wskazali jednoznacznie K. M. i A. C. (1), których wyjaśnienia i zeznania Sąd Okręgowy zasadnie uznał za wiarygodne a swą ocenę logicznie i przekonująco uzasadnił.

Oceny tej nie poddają w wątpliwość zachodzące między nimi, wskazane w wywodach apelacji, rozbieżności, gdyż dotyczą one okoliczności drugorzędnych i uzasadnione są wielością przestępstw dokonywanych przez K. M. i A. C. (1).

Wbrew stanowisku skarżącego zeznania i wyjaśnienia D. S. nie podważają ustaleń Sądu w przedmiocie udziału T. P. . Przypomnieć należy, że D. S. opisując na k. 977 przebieg przedmiotowego napadu stwierdził m.in., że udział w obezwładnieniu pracownika ochrony brała także osoba, której danych nie mogą sobie w tej chwili przypomnieć. Te wyjaśnienia nie wykluczają udziału T. P. , podobnie jak nie wykluczają tego przywołane w apelacji zeznania D. S. złożone na rozprawie w dniu 28 września 2011 roku. Jeśli się zważy, że przedmiotowy napad był jedynym w którym brał udział T. P. oraz ,że nie był on członkiem grupy K. M. - całkowicie zrozumiałym jest, że po upływie 6 lat od tego napadu, D. S. patrząc na T. P. oświadczył, że go nie zna.

Mając na uwadze powyższe a także uwzględniając argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny uznał, iż ujawniony materiał dowodowy stanowi wystarczającą i wiarygodną podstawę ustaleń o winie oskarżonego T. P..

Wbrew zarzutowi apelacji, z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika ,że ustalona przez Sąd Okręgowy rola oskarżonego T. P. w przedmiotowym napadzie polegała na udziale w obezwładnieniu pracownika ochrony.

Zasadnie natomiast podnosi skarżący, iż Sąd Okręgowy , z obrazą art. 63 § 1 k.k. nie zaliczył na poczet kary wymierzonej oskarżonemu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, z tym jednak, że zaliczeniu nie podlega cały ten okres to jest od dnia 4.11.2009r. do dnia 3.12.2010 r gdyż okres od 4.11.2009r. do 28.02 2010r. zaliczono na poczet kary orzeczonej w sprawie V K 211/10 Sądu Okręgowego Warszawa P. w W., a w okresie od 28.02.2010r. do 29.04.2010r wprowadzono do wykonania karę orzeczoną w sprawie IIK 458/06 Sądu Rejonowego w Wołominie (k. 10343).

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego A. N..

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew zarzutowi apelacji, na udział A. N. w grupie przestępczej wskazują nie tylko wyjaśnienia K. M. ale także A. W. i A. B..

A. W. rozpoznał A. N. jako mężczyznę który niekiedy uczestniczył w spotkaniach grupy B. (k. 7722).

A. B. w toku postępowania przygotowawczego rozpoznał A. N. jako członka grupy K. M. ps. (...) i wyjaśnił, że parę razy widział go na spotkaniach grupy (k 7217). Zeznając na rozprawie w charakterze świadka potwierdził te wyjaśnienia (k. 9987) i dopiero odpowiadając na pytania obrońcy oskarżonego nabral wątpliwości co do swego rozpoznania oświadczając, że na zdjęciach niektórzy są do kogoś podobni. W rezultacie oświadczył ,że nie zna A. N. i nie wie dlaczego go pomógł.

Sąd Okręgowy zasadnie odmówił wiary odwołaniu przez A. B. jego wyjaśnień dotyczących A. N.. Podkreślenia wymaga, że początkowo świadek potwierdził je bez żadnych zastrzeżeń a nadto nie potrafił logicznie wyjaśnić dlaczego miałby, wbrew prawdzie, pomówić A. N. o udział w grupie przestępczej. Przedmiotowe, złożone w toku śledztwa, wyjaśnienia A. B. pozostają w zgodzie z wyjaśnieniami K. M. konsekwentnie twierdzącego ,że A. N. był członkiem jego grupy.

Wbrew zarzutowi apelacji udziału A. N. w grupie nie wykluczył R. P. . Rozpoznając A. N. jako mężczyznę, który jeździł z T. (K.), oświadczył on jedynie nie kojarzący by był na spotkaniach grupy. Zauważyć w tym miejscu trzeba, że T. K., członek grupy K. M., zajmował się w organizowaniu tzw. ładowaczy.

A. C. (1) , do którego także odwołuje się skarżący oświadczył jedynie nie przypominam sobie żebym razem z nim dokonał jakichś przestępstw (...).

Przywołane wyżej , niekategoryczne stwierdzenia dotyczące udziału A. N. w grupie K. M. nie sposób uznać za stanowcze wykluczenie tego udziału. Nie może też być uznane za zaprzeczenie tego udziału niewskazanie na A. N. przez H. B. i A. C. (1) podczas odtwarzania składu grupy.

Podkreślenia bowiem wymaga, że grupa K. M. była bardzo liczna i nie wszyscy członkowie grupy znali się nawzajem i wiedzieli o swoim uczestnictwie. Z wyjaśnień A. C. (2) wynika, że członkowie grupy K. M. mieli pod sobą jeszcze inne osoby. Dotyczyło to np. T. K., który zajmował się organizowaniem tzw. ładowaczy (wyjaśnienia A. C. (2) # k 3137).

P. G., członek grupy K. M. oświadczył wprost, że nie znał wszystkich członków grupy (k. 9983), podobnie - M. G. , który stwierdził ,że skład grupy był tak liczny ,że nie pamięta wszystkich jej członków (k. 1830).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uznał, iż ujawniony materiał dowodowy stanowi wystarczającą przesłankę ustaleń o winie oskarżonego A. N. w zakresie czynu przypisanego mu w pkt. VII zaskarżonego wyroku.

Brak jest także podstaw by kwestionować ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie czynu opisanego w pkt LXIII aktu oskarżenia.

O udziale A. N. w napadzie w Ż. wyjaśniali K. M. i D. S.. Sąd Okręgowy zasadnie dał wiarę ich konsekwentnym wyjaśnieniom i zeznaniom a swą ocenę logicznie uzasadnił.

Oceny tej nie poddaje w wątpliwość podnoszona w apelacji okoliczność, że D. S. (odmiennie niż K. M.) wyjaśnił, iż oskarżony nie tylko przepakowywał towar ale także pilnował pracowników hurtowni. Zważywszy na ilość relacjonowanych przez nich przestępstw tego rodzaju rozbieżności uznać należy za uzasadnione.

Podkreślenia wymaga, że K. M. i D. S. konsekwentnie i zgodnie , twierdzili, że A. N. brał udział w napadzie w Ż. oraz byli zgodni co do tego, że przeładowywał towar. K. M. stwierdził też, że na tę robotę wziął go K. i był zatrudniony do ładowania tego obuwia (k. 8589).

Podkreślić należy, że wyjaśnienia te korespondują z wyjaśnieniami K. N., który przyznał, iż na prośbę znajomego T. brał udział w przeładowaniu dwóch tirów (k. 8186) oraz, że na miejsce załadunku przywiózł go ów T..

Wbrew twierdzeniom zawartym w wywodach apelacji opisane przez A. N. okoliczności pozwalają przyjąć, że miało to miejsce podczas przedmiotowego napadu. Oskarżony wyjaśnił bowiem m.in. ,że na miejscu było kilka osób, że on prznosił paczki z rampy hali do zaparkowanego tira , paczki podawał mu jeden z mężczyzn, a na tirze stał inny, który układał towar.

W tej sytuacji, powoływanie się przez skarżącego na okoliczność, że wymienieni w apelacji uczestnicy przedmiotowego napadu nie potwierdzili udziału w nim A. N., nie tylko nie podważa ustaleń Sądu Okręgowego ale świadczy o tym ,że albo nie pamiętają oni wszystkich osób biorących udział w tym napadzie (jak np. A. C. (1), który wymienił sprawców ale oświadczył, że byli też inni ludzie , których nie pamiętam - k. 2083) albo też świadomie ukrywają udział A. N. (jak niewątpliwie T. K.).

W świetle wyjaśnień i zeznań K. M. i D. S. dotyczących udziału A. N. w przedmiotowym napadzie , przy uwzględnieniu omówionych wyżej dowodów wskazujących na udział tego oskarżonego w grupie przestępczej K. M. # nie ulega wątpliwości, że oskarżony wiedział, że bierze udział w rozboju zorganizowanym przez tę grupę.

Odnosząc się do przedstawionej w wywodach apelacji argumentacji kwestionującej prawidłowość przypisania współudziału w rozboju, w sytuacji gdy oskarżony A. N. (który tylko ładował towar) nie wypełnił żadnego ze znamion przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. stwierdzić trzeba ,że argumentacja ta abstrahuje od istoty współsprawstwa, z której wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także

w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców (postanowienie SN z dnia 1 marca 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 63).

Z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że czynności wykonywane podczas przedmiotowego rozboju przez A. N. wynikały z uzgodnionego przez sprawców podziału ról - oskarżony należał do grupy tzw. ładowaczy, organizowanej przez T. K..

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności, przy uwzględnieniu argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny uznał apelację obrońcy oskarżonego A. N. za niezasadną.

Na marginesie należy zauważyć, że w przyjętej przez Sąd Okręgowy podstawie prawnej wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonemu w pkt. IX wyroku brak jest art. 64 § 2 k.k., jednak wobec zaskarżenia wyroku jedynie na korzyść oskarżonego Sąd Apelacyjny nie mógł dokonać stosownego uzupełnienia tej podstawy.

Kary wymierzone oskarżonym R. W., T. P. i A. N. nie noszą cech rażącej niewspółmierności.

Zostały orzeczone z uwzględnieniem wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, które to okoliczności znalazły należyty wyraz w wysokości kar, a w odniesieniu do R. W. # także w zastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary.

W wysokości kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonych R. W. i A. N. znalazł prawidłowy wyraz związek podmiotowo-przedmiotowy między przypisanymi im przestępstwami.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.